

4 mei 1995

25 jaar later

4 mei 2020.

Reactie op het idee van Peter.

Dag mede zangers van het Gelders Oratoriumkoor,

We zijn allemaal min- of- meer in de war, ons leven staat volledig op zijn kop, toch?

De berichtgevingen buitelen over elkaar heen. Het leven speelt zich grotendeels af in de stilte van het eigen huis.

We zijn het samen eens: "het zijn bizarre tijden, alles waar we ons normaal mee bezig houden, houdt op te bestaan."

Zo ook ons concert op 4 mei 2020 a.s.

Vaak dacht ik er aan. Het zou de 25ste keer zijn dat er een concert gegeven zou worden in de Grote- of Sint Nicolaas Kerk van Elburg op 4 mei.

Peter Bloemendaal memoreerde het op de jaarvergadering.

Want:

25 jaar geleden nam dhr. Eduard Roos, destijds koorlid van Oratorium Koor De Lofstem uit Elburg en bestuurlid van de KNZB, het initiatief om op 4 mei 1995 het Requiem Van Fauré uit te gaan voeren. De burgerlijke gemeente vond dit een goed initiatief en bood subsidie aan. Het was immers 50 jaar bevrijding! *Een traditie werd geboren!*

Destijds maakte ik deel uit van dit prachtige koor, evenals Anky Beekman, Tsjitske Postema en Siep Bleij, die nu ook deel uit maken van het GOK.

Het was een supergezellig koor, er was een goede harmonie, zowel onder elkaar als muzikaal.

In deze sfeer werd ook de uitdaging aangegaan om mee te doen aan een korenfestival in Wenen, in de adventstijd. Het was dus hard repeteren om zowel de uitvoeringen in Wenen, als het concert op 4 mei te doen slagen. We hadden er zo'n zin in allemaal, wat keken we er naar uit!

In die stemming vertrokken we in de nacht van 7 op 8 december met de bus naar Wenen.

Onderweg werd er gezongen, gelachen, gedold, tot dat alles kantelde....

Een niet te beschrijven drama voltrok zich op de autobaan in Zuid- Duitsland, nabij Regensburg.

Afgelopen 7 december heeft er op initiatief van onze Burgermeester een herdenking plaats gevonden bij het monument ter nagedachtenis op de stadswal van Elburg.

Zowel Anky als ik werkten daaraan mee. Je kunt dit eventueel op YouTube bekijken: *herdenking busongeluk De Lofstem, een film gemaakt door de Lokale Omroep Elburg.*

Nee, dit koor zingt niet meer. 15 jaar na het ongeluk werd het besluit genomen te stoppen. Aan de traditie om op 4 mei een concert te geven zou een einde komen.

Maar: In nauw overleg met De Lofstem werd de traditie door het GOK onder aanvoering van Marco Hup overgenomen.

De reden voor het opheffen van De Lofstem was dat leden wegvielen en het moeilijk voor nieuwe leden was om aansluiting te vinden bij zo'n bijzonder koor.

Bert Beekman, de man van Anky heeft dat zo mooi vorm gegeven in zijn ontwerp voor het monument dat zowel in Duitsland, als hier in Elburg op de wal, met uitzicht op de kerk, is geplaatst.

Anky vertelde erover op 7 december. (Zie film)

Mijn bijdrage op die dag van herdenken was dit gedicht:

"Wenen" 8 december 1994

**Zo blij en verwachtingsvol gingen wij die nacht op pad.
Maanden geoefend. Maanden het er over gehad.
Zingen in Wenen, die stad van muziek en vrolijke lach,
Maar ach, wat heeft die reis ons toch gebracht?**

**We zouden zingen: "Brich an, o schönes Morgenlicht"
geboren in een heilige nacht, van het bericht:
"Priiditje, Komt laten wij aanbidden"
"The spirit of the living God", is in ons midden.**

**Helaas werd ons zingen in Wenen niet gehoord.
Daarvoor werd de reis te wreed verstoord.
't Was maar een ogenblik, een tel misschien;
de buschauffeur had die bomenwagen niet gezien.**

**En daar op die Duitse autobaan,
bleven we ontredderd en verslagen staan.
Ons zingen werd wenen daar,
een dissonant, we zochten steun bij elkaar.**

**Wat troost is de hoop, dat zij die wij daar verloren,
voor altijd mogen zingen in de hemelenkoren.
Geen valse toon wordt daar gehoord.
geen verdriet is daar dat hún lied verstoort.**

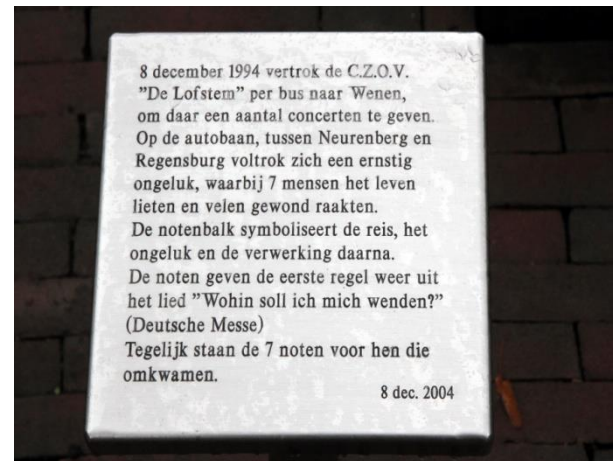
**En wij nog aan deze kant van de grens,
herdenken hen hier bij dit monument.
Tegelijk dragen wij hen en die dag, in heel ons wezen mee,
speciaal bij de klanken van het Requiem Gabriel Fauré.....**

Ook zongen we ongeïfend als oud-leden, met onze oud-dirigent, {voor de gelegenheid overgekomen uit Noorwegen} na al die jaren het lied dat op het monument staat en dat voor altijd verbonden zal blijven met De Lofstem: *Wo hin soll ich mich wenden?* uit de Deutsche Messe van Schubert. En zowaar: *het ging*, de basis was na al die jaren niet weg, we hadden weer dat gevoel van *"wij samen."*

De Lofstem hervatte na het ongeluk haar repetities.

Besloten werd dat het concert op 4 mei door zou gaan. We zouden zingen voor de slachtoffers van de oorlog, maar ook voor Eduard Roos die samen met zijn vrouw omkwam, voor de andere omgekomenen, voor de gewonden, waaronder ik zelf en in ernstige mate mijn man en niet te vergeten zong iedereen ook voor zichzelf, om alles wat overkomen was en verwerkt moest worden. Zo is het gebeurd. Daar stonden we op 4 mei 1995, met ons gehavende koor, met van verdriet verscheurde harten, met een brok in onze keel, we hielden elkaar vast, *maar we zongen!*

Aan dit alles denk ik nu ons concert 25 jaar later, 4 mei 2020 afgelast wordt.

*We hadden ons er ook zo op verheugd, ook zo hard geoefend. En dan wordt er een streep door gehaald. Dit keer geen ongeluk maar een minuscuul virus dat de wereld op de kop zet. Het GOK zal er op 4 mei niet staan, we kunnen elkaar niet lijfelijk vast houden, we kunnen niet samen ons verdriet en onze angst uitzingen. We kunnen alleen in de beslotenheid van het eigen huis zingen, zingen van de Schepping. Verlangend uitzien naar een nieuwe Schepping, verlangen ook om daar straks **samen** van te mogen zingen.*

Zong De Lofstem destijds haar verdriet uit over haar doden en gewonden, aan het eind klonk het voor ons zo cruciale prachtige: *In Paradisum*. Dat droeg ons verder, dat droeg ons ook de dag van de herdenking.

Zo mogen wij straks, als GOK, zingen van het licht dat opging, het eerste woord dat God sprak:

“Dat er licht zij,” en wij zullen straks in november zingen: “en het werd licht!”

Verwachtingen die niet uitkomen.

We hebben er allemaal mee te dealen.

We moeten ons leven steeds opnieuw vorm geven.

Onze creativiteit aanboren.

Verborgene talenten ontdekken.

Alleen en samen.

Zelf probeer ik altijd woorden te geven aan wat mij bezighoudt. Zet ze op papier.

Toen ons leven in 1994 kantelde, gaf ik ook gehoor aan een lang gekoesterde wens om theologie te gaan studeren. Later aangevuld met psycho- sociologie. De laatste jaren doe ik dat ook d. m v schilderen. Samen met Peter, onze voorzitter, zit ik o.a. bij Kunst in de Kerk in Elburg.

Leven, vallen, opstaan, Pasen! Door kunnen gaan.... Leven!

Ik hoop dat wij dat als leden van ons koor allemaal in ons hebben.

Dat we straks met nieuw elan verder kunnen gaan.

Tot die tijd zie ik uit naar berichten van koorleden. Op deze manier kunnen we elkaar in deze 40 dagen tijd, deze tijd van bezinning, beter leren kennen en vasthouden.

Een hartelijke zangersgroet, pas goed op jezelf en elkaar.

Een hopelijk spoedig tot ziens, Gerry Broekhuis-Leusink

